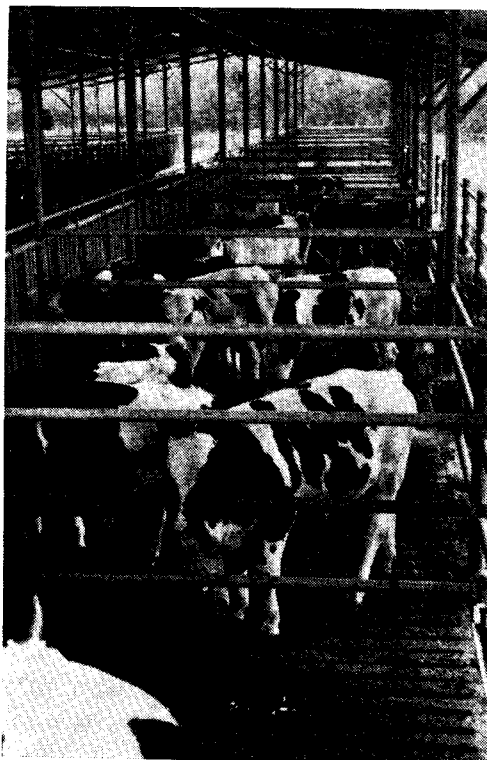

גידול בני-בקר בעין הנציב

טכנת-עגלים עם מפצמות בעין-הנציב

תוספת ויטאמין בחודש האחרון של ההריון;
(2) הוולד הרך מקבל תוספת ויטאמין בגמר
תקופת הקולוסטרום (לפני העברתו לתא משותף)
וביום הגמילה.

בגיל הגמילה אוכלים בני-הבקר כ־2 ק"ג
תערובת ומעט שחת (1-1½ ק"ג), בגיל של 2
חודשים עוברים הוולדות לסככה גדולה עם רפד
עמוק. המ"מ מוגש להם ללא הגבלה עד שהם
מגיעים לצריכה של 4 ק"ג ביום. גם השחת
המשובחת עומדת לרשותם ללא הגבלה.

ההפרדה בין העגלות והעגלים נעשית כשהם
מגיעים לגיל של 4-5 חודשים, העגלים עוברים
למרבק (סככת הפיטום) והעגלות נשארות במ־
קומן.

בביקורו האחרון של חיים שור ז"ל במשקנו,
הוא סייר בדירי בני-הבקר ובמרבק והביע את
משאלתו שנפרסם פרטים על שיטת העבודה
הנהוגה אצלנו היות והוא נתרשם לטובה ממראה
העגלות ומקצב התפתחותן. הננו ממלאים בזה
את בקשתו ומספרים בקצרה על הטיפול וההזנה
של בני-הבקר בשלבי הגדילה השונים.

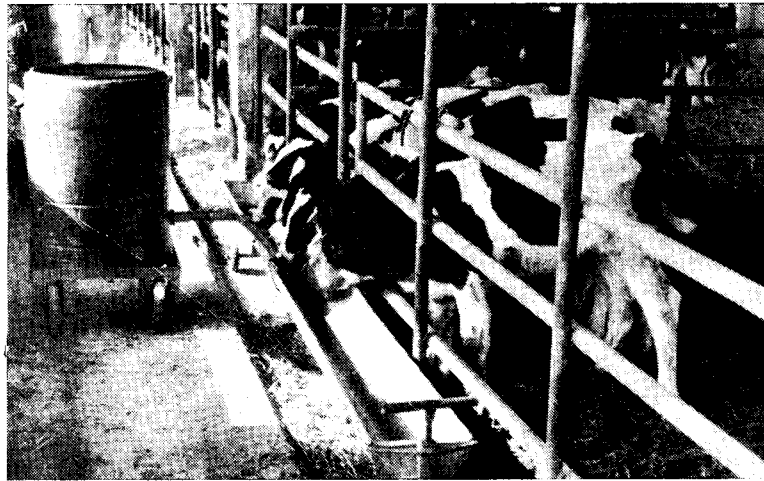
במשקנו, כבשאר משקי בית-שאן ועמק־
הירדן, צומצמה עונת ההמלטה לחודשי הסתיו
ותחילת החורף. בשנת תשכ"ח היו אצלנו כ־
200 המלטות מפרות ומבכירות תוך תקופה של
5 חודשים. תכיפות כזו בהמלטות מחייבת איר־
גון נאות של הטיפול, השיכון וההזנה, אחרת —
עלולים להיגרם הפסדים קשים מחמת תחלואה
ותמותה.

מה הם הנוהגים שלנו?

כל וולד מועבר מיד לאחר הלידה לכולב,
בו הוא מוחזק במשך 5 ימים (תקופת הקולוס־
טרום). מיד לאחר צאתו מרחם אימו מקבל הרך
הנולד ½ ליטר קולוסטרום ובמשך כל היום
הראשון לחייו הוא ניזון בקולוסטרום של האם
בלבד; מגיעים לו מנות קטנות ב־4-5 ארוחות.
החל מהיום השני מגמיעים אותו בקולוסטרום
מעורב (של פרות שינות) ואין מקפידים שיהיה
זה מעטיני אימו בלבד. מי־שתיה עומדים
לרשותו בהפסקות שבין ארוחות החלב.

בגיל של 5-6 ימים מעבירים את הוולדות
לתאים משותפים, בהם אפשר לשפן 10 ראשים,
ומתחילים להגמיעם (ללא תקופת מעבר) במש־
קה המילקיוויט, המוגש להם בשוקת, ללא חלוקת
מנות אינדיבידואליות בדליים; תערובת-סטאר־
טר, מי־שתיה טריים ושחת משובחת ביותר מוג־
שים להם ללא הגבלה. הגמילה היא בגיל של
6-7 שבועות. כמות המילקיוויט הנצרכת עד
לגמילה נעה בגבולות 25-28 ק"ג.

לשם הבטחת הוויטאמין א' לוולדות הננו
נוקטים בשיטה דלהלן: (1) כל פרה מקבלת

שוקת „קולקטיבית“
להגמעת חלב בעין
הנצי"ב

סיכום

כשהננו מסכמים את תוצאות גידול בני-הבקר בעדרנו הננו רשאים לציין שהננו מגיעים בדרך כלל לתוצאות טובות למדי ונראה לנו שהננו זוכים בהצלחה זו הודות לשני גורמים: (1) עובד קבוע ומסור לטיפול ברך הנולד למשך כל תקור-פת הגדילה — בעגל, עד להוצאתו לשוק, ובעגלה — עד היותה קרובה להמלטתה הראשונה; (2) הקפדה על מימשק נאות בכל השלבים: פיקוח על הפרות בזמן ההמלטה, הסתכלות צרה בכל עגלה ושקידה על שמירת הבריאות, הגשת מספוא במצב טוב ומטיב משוכח וכו'. יכולים אנו לציין בסיפוק שמקרי התמותה והתחלואה בעדר בני-הבקר שלנו אינם מהווים בעיה ושיעורם הוא מינימאלי בהחלט. שמואל רייך, עין-הנצי"ב
א. ברזילי, שה"מ

עין-הנצי"ב, יוני 1969

העגלים צורכים, עד להוצאתם לשוק, כ-1980 יחידות מזון, בכלל זה תחליפי החלב. לפי התצפיות שלנו והסיכומים יוצא שלתוספת כל ק"ג משקל חי נצרכות 4.85 יחידות מזון. אנו משתדלים להוציא את העגלים לשוק בגיל צעיר יותר מחמת חשש מהשמנת-יתר ובגלל צפיפות בשיכון. משקלם של העגלים ביום הוצאתם לשוק נע סביב 425 ק"ג.

בהזנת העגלות הננו נוהגים לא לעבור על המנה של 4 ק"ג מ"מ ביום; כשתצרכותם גדלה עם עליית הגיל, הננו מתחילים להוסיף מנות גדולות יותר של מספוא ומפחיתים ממנת המ"מ. בדרך כלל הננו מספקים לעגלות שמתקרבות לגיל של שנה 5—6 יחידות מזון. הזנה זו נהוגה עד לגיל ההזרעה (13—14 חודש). כשנקבעת התעברותה של העגלה בבדיקת הרופא, הננו מפסיקים את הגשת המזון המרוכז עד לתקופת „ההכנה“ (ב-2 החודשים שלפני ההמלטה).

▲ בסקר על הבקר השווייצי החום נמסר על ההתקדמות שהושגה בטיפול הגזע הזה, ולהלן אי-אלו פרטים: (1) רוח הזמן שבין ההמלטות נתקצר מ-418 יום ל-392 יום; (2) שיעורי ההתעברות עלו מ-88% ל-92%; (3) חלקן של פרות בגיל שלמעלה מ-10 שנים (בעדר הארצי) עלה מ-7.1% בשנת 1925 ל-13.3% בשנת 1967; (4) תדירות לידות תאומים עלתה מ-2.7% של כלל הלידות ל-4.2%; (5) הגיל הממוצע של פרות זקנות ועקרות הנמכרות לשחיטה הוא 9 שנים; (6) מספר הפרות שבביקורת התנובה עלה מ-6100 בשנת 1940 ל-200 אלף בשנת 1967.